

at spille saa mange af det klassiske Repertoires Stykker, at det virkelig sikrer sig Bevarelsen af dette Repertoire i dets væsentlige Helhed. Ved at sætte denne Frist af 10 Aar forcerer man let det kgl. Theater til for at bevare sine Stykker at opføre dem paa Tidspunkter, da man egentlig slet ikke kan opføre dem paa en passende og værdig Maade, og man vil stundom kunne blive nødt til i dette Aaar at bringe et Stykke til Opførelse i Huj og Haft blot 1 à 2 Gange for derved at sikre sig det, lægge Beslag paa det, naar man ikke vil opgive det. Man afsætter saa et Par Forestillinger paa en for Theatret lidet værdig Maade, og det vil ske, hvis Tidsprikten sættes saa knap som 10 Aar, fordi det er et meget begrændset Antal Stykker af det ældre Repertoire, som kan spilles i saadanne 10 Aar, og ved Siden deraf maa jo nye Stykker spilles paa det kgl. Theater i meget stort Omfang endogsaa, og jeg vilde ikke finde det heldigt, om man ved saadanne Bestemmelser tvang det kgl. Theater til at indskrænke Opførelsen af nye Stykker blot for at passe sin Eiendomsret og hævde den til de ældre Stykker. Jeg lægger meget stor Vægt paa at bevare dette Repertoire for det kgl. Theater ikke blot, fordi det er for en meget stor Del det, som giver Theatret dets Særpræg og nationale Betydning; men fordi det vil, som det ogsaa blev fremhævet af Theaterchefen, bidrage til at sikre det kgl. Theaters dygtige og fremragende Skuespillere et saadant Repertoire, da de netop sætte Pris paa saadanne Stykker som dem, der her er Tale om. Der- som man ved det kongelige Theater havde bibeholdt den kongelige Udnevnelse, som man tidligere havde, saa vilde dette Hensyn have mindre Vægt; saa vilde der derved bydes det kongelige Theaters Skuespillere og Skuespillerinder Noget, som de private Theatre ikke kunne byde, og derved vilde der være vundet Afgang til at sikre sig de dygtigste og bedste Kræfter til enhver Tid; men naar dette ikke er Tilfældet, og i alt Fald kun undtagelsesvis er Tilfældet ifølge særlige Bestemmelser, naar altsaa det kongelige Theater skal sikre sig sine Skuespillere ved Kontrakt ligesom de private Theatre, saa vil det ofte blive meget vanskeligt for det at hvide dem ligesaa gunstige Vilkaar, som et eller andet Privattheater mener, for en kort Tid i ethvert Tilfælde, at kunne byde, og da navnlig naar dette Privattheater samtidigt kan tilbyde Skuespillerne Velighed til at optræde i det Repertoire, de sætte Pris paa. Jeg tror derfor, det vil vise sig meget skjæbetsvangert for det kongelige Theater, hvis det virkelig skulde blive muligt for Privatthe-

atrene at opføre Stykker henhørende til det klassiske nationale Repertoire i noget større Omfang. Det har for mig en videre rækkende Fare. Ganske vist maa jeg indrømme, at jeg i dette Øieblik staar paa et meget svagt Standpunkt. Jeg vil nemlig høre det kongelige Theaters økonomiske Resultater, og jeg erkjender, at de i de sidste Aar have været saa ugunstige, at de give et noget svagt Standpunkt for dem, der ville hævde Theatrets Interesser ud fra dette Synspunkt; men jeg tror alligevel, at man bør have for Øie, at hvad der vil bidrage til at svække det kongelige Theaters økonomiske Stilling ogsaa vil bidrage til at kunne drage nogle af dets betydeligere Skuespillere bort fra det og derved svække dets hele Stilling. Hvis vi paaføre det en særlig stærk Konfurence i en enkelt Retning, vil det ogsaa kunne paavirke de økonomiske Resultater, Theatret kan give, og da kunne dettes økonomiske Resultater uden Lederens egen Skyld komme til at stille sig saa uheldige, at der kan blive Spørgsmaal, om man kan formaa Nøgledagen til at opretholde det kongelige Theater som Statsanstalt som hidtil. Det vil for mig være Grund nok til at have stor Betænkelighed ved at gaa til, hvad Udvalget foreslaar, og derfor tror jeg, at det af mange Grunde vil være høist ønskeligt, at den Tid forlænges, i hvilken det tilstaas det kongelige Theater at hævde sit Repertoire ved at bringe det til Opførelse. I Løbet af 10 Aar vil kun en meget begrændset Del af det kunne bringes til Opførelse; i 20 Aar vilde de derimod kunne bringe en meget væsentlig Del deraf til Opførelse. Dertil kommer ogsaa, at der er en anden Grund til, at 10 Aar maa kaldes en lovlig kort Frist. Naar nemlig det kgl. Theater engang spiller et Stykke, som trækker særligt godt Hus, vil det ofte give dette Stykke et meget stort Antal Gange i Løbet af nogle Aar. Vi se til Exempel af medfølgende Fortegnelse, at „Elverhøi“ i Løbet af 6 Aar er spillet 82 Gange. Naar dette eller et andet Stykke bliver spillet et meget stort Antal Gange i Løbet af en vis Aar-række, maa der nødvendigvis igjen gaa noget længere Tid, førend det atter optages paa Repertoiret, hvis det skal kunne trække Hus. Jeg anser det for politisk af tvivlsom Nødvendighed, at man saaledes udspiller et Stykke i kort Tid, saa at man ikke siden kan trække med det; men det sker faktisk, og deraf følger, at der maa gaa lang Tid, inden man kan gjentage det, og da ville 10 Aar ogsaa fra det Synspunkt vise sig at være en temmelig kort Frist. Medens saaledes vort Forslag væsentlig tager Sigte paa at stille det kongelige Theater heldigere, end det vil blive stillet